

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥΡΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Ζ. ΔΙΑΛΗΞΜΑ

1910

ΣΟΙ ΤΩ: ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΝΘΕΩ: ΙΕΡΑΡΧΗ:
ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩ: ΠΑΤΡΙ ΑΘΑΝΑΣΙΩ:
ΠΡΟΦΡΩΝ ΤΑΥΤΗΝΙ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΥΜΝΩΔΙΑΝ
Ο, ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΟΥΡΤΥΝΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου
ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν προοιμιακὸν τὸ «Μακάριος ἀνὴρ».

Εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» ἰστώμεν στίχ. ἕξ.

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Πάντες οἱ εὐσεβεῖς σήμερον, ἀνυμνήσωμεν τὸν
Ἱεράρχην, τὸν ἀθανασίας ἐπώνυμον, καὶ Ἀθα-
νασίου ἐφάμιλλον, Χριστιανουπόλεως ποιμένα. Δο-
χεῖον λαμπρὸν γενόμενον τοῦ πνεύματος, τὸ σῶμα
σὺν τῇ ψυχῇ ἀποκαθάραντα, τῆς τῶν παθῶν τρι-
κυμίας. Ὅθεν ἠξιώθη, ἀενάως θαυματουργεῖν,
Χριστῷ παριστάμενος, τῷ σώσαντι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δεῦτε ἐν ἱεροῖς μέλεσι, καταστέψωμεν τὴν θείαν
Κάραν, εὐωδίας οὔσαν ἀνάπλεων, καὶ πάμ-
πολλα θαύματα βρύουσαν, καὶ πιστοὺς κινδύνων
λυτρομένην. Βοῶντες, Σὲ ἀνυμνοῦμεν παντοδύναμε,
προστάτην καὶ ἀρωγὸν ἡμῖν ἐκφήναντα, τὸν Ἀθανά-
σιον ὄντως, οὗ τὸ θεῖον σκῆνος, εὐωδίας πολλῆς πλη-
ροῖς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Θαῦμα ἐκπληκτικὸν γέγονε, καὶ κατέπληξε τοὺς
τολμητίας, τοὺς βεβήλους χεῖρας ἐκτείναντας.
καὶ τὰ λείψανά σου συλλήσαντας. Ἐκλονίσθη πᾶσα
ἡ οἰκία, καὶ κρότος, φρικτὸς καὶ μέγας καὶ παννύ-
χιος, σὲ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον ἀπέδειξε. Καὶ οἱ
αὐτόπται νῦν ζῶσιν· οὗτοι μαρτυροῦσιν, ὅτι σὺ εἶ
θαυματουργὸς κλεινὸς Ἀθανάσιε. Εὐχαῖς σου πάντες
σωθείημεν:

Πόθῳ θεοτερπεῖ σήμερον, ἀσπασώμεθα τὸ θεῖον
σκῆνος, τοῦ ἀξιαγάστου Πατρὸς ἡμῶν, Ἀθα-

νασίου τοῦ μάκαρος, τοῦ κρουνοῖ, δακρῦων καθαρ-
θέντος. Τὸ μέγα τῆς Γορτυνίας ἐγκαλλώπισμα, καὶ
θεῖον Μονῆς Προδρόμου στύλον ἄσειστον, τῆς εὐ-
ποιίας τὸν πλοῦτον, τὸν ἀεὶ δηλοῦντα, ἀγανάκτησιν
τοῦ Θεοῦ, τριγμῷ τῆς σῆς λάρνακος· τιμῶμέν σε
Ἄθανάσιε.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Ως θαυμαστά σου τὰ ἔργα Χριστέ! Ἀνέδειξας
ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις, θαυματουργὸν τὸν
Ἱεράρχην σου Ἄθανάσιον. Σὲ γὰρ τὸν βαρύτιμον
ποθήσας μαργαρίτην, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν,
σκύβαλα ἐλογίσατο. Καὶ τοῖς ἵχνεσί σου ἀκολουθῶν,
πνεῦμα καὶ σῶμα ταῖς ἀρεταῖς ἀπεθέωσεν. Ὅθεν
τὸ «ἐπίβλεψον κύριε» ἐκφωνῶν, λαμπρότατον, ἄστρον,
πρὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἔωράτο. (*) Τὴν δ' ὀλολύ-
ζουσαν γοερῶς, ἐπὶ τοῦ θείου λειψάνου, νεκρὸς τὴν
χεῖρα ὑψωσε, καὶ ταύτην ἠύλόγησε. Μεγαλοῦργε
Ἄθανάσιε, πρέσβευε τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς, ἐκ τῶν
βελῶν τοῦ Βελίαρ καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἴσοδος. «Φῶς ἰλαρόν». Τὸ προκείμενον.

Τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἰδιόμ. Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἦχος Α'.

Τοὺς ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀγωνάς σου, καὶ τὰς πυ-
κνάς χαμευνίας, πῶς μὴ θαυμάσωμεν, Ἱερο-
φάντα θεσπέσιε. Ἀρχῆθεν γὰρ προορισθεὶς, τὸν
τιμαλφῆ καὶ ἰσάγγελον τῆς παρθενίας χιτῶνα,
ἄσπιλον διεφύλαξας. Καὶ τοῖς τερπνοῖς καὶ χαμαι-
ζήλοις τοῦ βίου χαίρειν εἰπῶν, νύκτωρ τε μεθ' ἡμέ-

(*) Ἡ ἀπόλιτος αὕτη ὀνομαστικὴ ἐτέθη ἐξ ἐπίτηδες, καθότι ἡ ταυτο-
προσωπεῖα ἐτέρου ὀνόματος ἤθελε βλάβη τὸν ῥυθμὸν.

ραν, τῷ Σωτῆρι ἐβόας. «Ἡ ψυχὴ μου ἐκολλήθη
ὀπίσω σου. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσο-
μαι.» Ὅθεν ἀνελθὼν, εἰς τὸ περιβλεπτόν Ἱεραρχίας
ὕψος, ἐπινεύσει τῆς Θεοτόκου, πᾶσαν ἀρετὴν ἑαυτῷ
ἐνεθησαύρισας, καὶ θαυματουργὸν σεαυτὸν ἀναπέφη-
νας. Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Πάτερ Ἁγιώτατε.

Τὴν πίστιν τετήρηκε, τὸν δρόμιον τετέλκε, ἀγῶνα
τὸν καλὸν ἀγωνισάμενος, ὁ Χριστιανουπόλεως
Ἄθανάσιος. Ποιμαίνων γὰρ καὶ πυκτεύων, καὶ τὴν
σάρκα δουλαγωγῶν, τοῖς πᾶσι, πάντα γέγονεν, ἵνα
πάντας κερδήσῃ. Καὶ τὸν Σωτῆρα μιμούμενος, ὑπὲρ
τῶν προβάτων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐτίθει. Διό, καὶ
τοῦτον ἐδόξασεν ὁ Χριστός, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θά-
νατον. Τῷ τρισηλίῳ οὖν φωτί, φαιδρὸς παριστάμενος,
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξ δια-
πρύσιε.

Ως ἀργαλέος ἐστὶν ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς! Διό
καὶ παρὰ Θεοῦ στεφανοῦνται, οἱ ἀναβάσεις ἐν
τῇ καρδίᾳ τιθέμενοι, καὶ ἀκλινῶς πολεμοῦντες, καὶ
κόσμον καὶ κοσμοκράτορα. Ἄλλ' ὦ Κερκύρας βλά-
στημα, καὶ Γορτυνίας καύχημα, τῆς Χριστιανουπό-
λεως Ἱερουργὲ καὶ ποιμάντωρ, ἐν οὐρανοῖς χοροβα-
τῶν, καὶ ἐπὶ γῆς ἀπείροις θαύμασι δοξασθεὶς, πρέ-
σβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ Ἄθανάσιε.

Δόξα. Ἦχος δ.

Σήμερον σκιρτήσωμεν, καὶ πνευματικῶς εὐφραν-
θῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱεράρχου. Τὸν γὰρ
Σωτῆρα τοῦ παντός, οὗτος ἐπιποθήσας, γονεῖς, μνη-
στήν, σὺν τοῖς λοιποῖς τοῦ βίου θελγήτρους ἀπρη-
νήσατο. Καὶ τῇ λυχνίᾳ ἐπιβάς διὰ τῆς Θεοτόκου, τῇ
ἀόκνῳ διδασκαλίᾳ, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἐκήρυξε.

Φόβω καὶ τρόμῳ δὲ τοῦτον θύων, ὄλην ἐν αὐτῷ τὴν Τριάδα ἐπεσπάσατο. Καὶ τὴν ψυχὴν τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος ἐκκαθάρας, γυμνητιῶντων καὶ πειναλέων, κληρῶν τε ὄρφανῶν ὑπῆρξε παραμύθιον. Ὅθεν τοῖς θαύμασιν ἐδοξάσθη, μέλλοντα προειπῶν, καὶ τοὺς τῆς λίμνης βατράχους ἀφώνους ἀπειργάσατο. αὐθις δὲ τούτοις τὸ κοάζειν, μετὰ καιρὸν ἐχαρίσατο. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, εἰρήνην τῇ πίστει δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὴν στίχον ἀπόστιχα Προσόμοια.

Πανεύφημοι μάρτυρες.

Διάδοχος ὄφθης ἀληθῆς, πάτερ Ἀθανάσιε, τῶν Ἀποστόλων. Καὶ ἑνδοξος, καὶ διαπρύσιος, τοῦ Χριστοῦ θεράπων, καὶ ποιμὴν ἐγρήγορος, εἰσάγων καὶ ἐξάγων τὸ ποιμνιον, ὃ ἐλυτρώσατο, ὃ Σωτῆρ ἰδίῳ αἵματι, καὶ ἐλαύνων πρὸς νομὴν σωτήριον.

Στίχ. Διὰ τοῦτο ἐχρισέ σε ὁ Θεός.

Γορτύνιοι ἅπαντες τορῶς, δεῦτε συναθροίσθητε, καὶ τὸν ποιμένα ὑμνήσατε, κατασπαζόμενοι, ἐν ἀπλέτῳ πόθῳ, σῶμα τὸ μυρίπνοον, καὶ Κάραν τὴν ἀγίαν καὶ πάντιμον, τὴν ἀπελαύνουσαν, τὰ πολλὰ δεινοπαθήματα, καὶ φρουροῦσαν, τοὺς πιστῶς προστρέχοντας.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε.

Τῷ πόθῳ Χριστοῦ τρωθεῖς σοφέ, Ἱεράρχα ἑνδοξε, θαυματουργέ Ἀθανάσιε, καὶ τοῦτον ἀκλινώς, ἐν τοῖς στέρνοις φέρων σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, προλέγειν ἤξιώθης τὰ μέλλοντα. Αὐτὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Λαμπροφανῆς καὶ πανένδοξος ἐπέφανεν νῦν ἡ μνήμη σου, Ἀθανάσιε. Ἀγγελικῶς γὰρ βιώσας, ἐν μέσῳ τύρβης τῆς κοσμικῆς, τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι καθυπέταξας, καὶ τὴν σὴν ποιμνιὴν ἀόκνως, τῶν κακοδόξων Αἰρετικῶν ἄπρωτον διεφύλαξας. Ὅθεν τῶν τῆδε ὑπεραρθεῖς, τῶν Ἀποστόλων ὁμόσκηνος γέγονας. Καὶ ὑπερφυῶς θαυματουργῶν, τοὺς τὴν σὴν μνήμην τελοῦντας ταῖς εὐλογίαις οὐρανόθεν καταστρέφεις, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην, καὶ τιμῶντας τὸ σῶμά σου, καὶ πανευλαδῶς προσκυνοῦντας τὴν μυρίπνοον Κάραν σου, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἰκέτευε Χριστὸν τὸν ἀγαθόν, καὶ ταῖς σαῖς θερμαῖς πρεσβειαις, τῶν κινδύνων σῶζε, ὦ ἅγιε Ἀθανάσιε. Ἐχων δὲ καὶ συμπρεσβευτήν, τὸν μέγαν Κυρίου Πρόδρομον, ἔσο ἀοράτως τῆς μονῆς, φρουρός καὶ προπύργιον.

Δόξα, καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ταῦτα καὶ εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» ψάλλομεν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα α'.

Τὴν ὠραιότητα.

Βίον ἰσάγγελον Θεομακάριστε, Πάτερ διήνυσας, ἐν μέσῳ κλύδωνος τοῦ κοσμικοῦ καὶ τῶν κακῶν, καὶ ὕλης τῆς φθειρομένης. Ὅθεν ἀπεξήρανας, τῶν

δακρῶν τοῖς ρεύμασι, τῶν παθῶν μακάριε, τὸν ἀκάθεκτον χεῖμαρρον. Διὸ καὶ πρεπωδέστατα μέλπομεν, πίστει σὴν μνήμην Ἱεράρχα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πανήγυριν φαιδράν, ἱεράν πανδαισίαν, σκιρτῶσα ἐκτελεῖ ἡ μονὴ τοῦ Προδρόμου, σοφὴ Ἀθανάσιε, ἐν τοῖς κόλποις κατέχουσα, τὴν σὴν πάντιμον καὶ θεοβράβευτον Κάρραν, ἀνυμνοῦτά σου τοὺς ἐναρέτους ἀγῶνας. Διὸ ταύτην φύλαττε.

Καὶ νῦν.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε· Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε, Παρθένος Ἀειπάρθετος, μετὰ τόκον διέμεινας, καὶ Παρθένον Σὲ ὁμολογοῦμεν Παρθένε, καὶ ἐλπίζομεν, ἐν σοὶ Παρθένε σωθῆναι. Κυρία Ἀειπάρθενε

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τὸν Γορτυνίας, ἀδελφοὶ φρουρὸν καὶ φύλακα, καὶ τοῦ Προδρόμου τῆς μονῆς ἔρεισμα ἄσειστον, Ἀθανάσιον πάντες τὸν ἐν Ἱεράρχαις, προφρόνως νῦν ἑορτάσωμεν ἐν ὧδαῖς. Βοῶντες ἀκχταπαύστως, φρούρει ἡμᾶς καὶ περίσωζε Ἄγιε, παντοδαπῶν ἀσθενειῶν, καὶ πάσης ἄλλης θλίψεως καὶ παντοίας κακώσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ ἀναβαθμοί· τὸ ἀντίφωνον τοῦ δ΄. Ἦχος.

Τὸ Προκειμένον. Ἦχος δ΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον εἰς Ἱεράρχην.

Ὁ Ν΄. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β΄.

«Ἐλέησόν με ὁ Θεός».

Αθανάσιε Πάτερ. τῇ πολιτείᾳ ἰσάγγελε, καὶ πιστῇ Χριστοῦ θεραπείᾳ, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Αὐτόν, περίσωζε ἡμᾶς ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου, ἐκ παντοίων κινδύνων, ὅτι πρὸς σὲ καταφεύγομεν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἀγίου οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέλω τοῦ Χριστοῦ θεῖον Ἱεροφάντην.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις.

Μαρτῖνος. Ὡδὴ α΄. Ἦχος α΄.

Ὡδὴν ἐπινίκιον.

Μολπήν σοὶ προσάγοντι, κανόνος τούτου, προσδέχου ὦ Ἄγιε· καὶ τὰ μὰ πταίσματα, νόος μου τὰς ἐκτροπὰς, σαῖς πρὸς Θεὸν θερμαῖς λιταῖς, ἄρδην ἐξάλειψον.

Εχθρὸν τὸν παμπόνηρον, ἤτχυνας Πάτερ στερερὴ Ἀθανάσιε. Χριστιανουπόλεως, ποιμὴν καὶ ἱερουργὲ πατήσας ταῖς σαῖς ἀρεταῖς τούτου τὰ ἐνεδρα.

Λαμπρῶς σὲ ἐδόξασε, θαύμασι πλείστοις Τριάς ἡ ὑπέρθεος, καὶ τὴν θεῖαν κίρραν σου, πανέντιμον θησαυρὸν, καὶ τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν πᾶσι δεδώρηται.

Παντοίοις δεδόξασαι, καὶ ἐν τῷ βίῳ, Πάτερ Ἀθανάσιε, θαυμαστοῖς τέρασιν. Ἄρᾳ γὰρ σὴ ὑποβαλὼν, βατράχινυς κοάζοντας ἀφώνους κατέστησας. Θεοτοκίον.

Μαρία πανάχραντε, εὐλογημένη φωτός, οἰκητήριον, καὶ ναὸς τοῦ Πνεύματος σὺ γέγονας ἀληθῶς. Τὸν γὰρ Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ Παρθένος ἐκύησας.

Ὡδὴ γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ω Ἄθανάσιε ἰσάγγελε, σὺ ἀπαρνήσω σοὺς γεννήτορας· καὶ ἐγκατέλιπες μνηστῆν, καὶ τοῦ βίου τὰ θέληγτρα, καὶ τὸν Κύριον ἠγάπησας, τὸν ἡμᾶς ἀγαπήσαντα.

Τὸν γοητεύτριαν δεσμεύσαντα, καὶ νεκρᾶ χειρὶ εὐλογήσαντα, τὴν ἐπὶ φέρετρον τὸ σόν, γοερῶς ὀλολύζουσαν. Ἄνυμνοῦμέν σε προφρόνως, Ἱερὲ Ἄθανάσιε.

Ο ὅτε εὐλόγεις τὸ σόν ποιμνιον, καὶ ἐξεφώνεις τὸ «ἐπίβλεψον» οἱ τὴν καρδίαν καθαρὸί, ἄστρον φεγγοβολώτατον, πρὸ τοῦ στόματός σου ἔολεπον, εὐλαβῶς ἐξιστάμενοι.

Θεοτοκίον.

Α Ἰγιωτέρα πάσης κτίσεως, σὺ, ὦ Παρθένε ἀναδέδειξαι, καὶ καθαρῶτατος ναός, καὶ πυρίμορφον ὄχημα, καὶ παλάτιον τοῦ λόγου, τοῦ τὸν κόσμον λυτρώσαντος.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Α ἰσχύνητε ἐχθροὶ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ πάντες ὑλισταὶ τῆς ἀθέου μωρίας, οἱ θαυμάσια τεράσια, ἀναιδῶς μὴ πιστεύοντες, καὶ νῦν ἔλθετε Ἄθανασίου τὸ σκῆνος, ἰδεῖν, πῶς αὐτό, εὐωδιάζει ἀρρήτως, καὶ δαίμονας τέρπεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὡδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Νοσήματα διώκεις, καὶ πάθη χαλεπά, καὶ τὰ σπερματοφθόρα ζιζάνια σοβεῖς. Τῶν ἐν θερμῇ καρδίᾳ σὲ ἐπικαλουμένων, καὶ τὴν ἀγίαν Κάραν σου κατασπάζομένων, ὦ Θεοφόρε Ἄθανάσιε.

Χριστὸν ἐπιποθήσας τὸν Θεῖον Λυτρωτῆν, ἐκ τῶν γηίνων Πάτερ, ἀνύψωσας σαυτόν. Δι' ἐγκρατείας ἐκάθηρας τὸ σαρκίον, καὶ ὄντως ἀνεδείχθης τροφεὺς τῶν πενομένων. Ὅθεν τὴν μνήμην σου γεραίρομεν.

Ρῆγνύεις σὺ τὸ ὄρος ποιῆ τῆ τοῦ δεσμοῦ, ὡς περρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον πολλήν. Ὅθεν ὑμνοῦμεν Θεὸν τὸν καλῶς εἰδότα, τοὺς λατρευτάς καὶ φίλους αὐτοῦ ἀντιδοξάζειν, καὶ θαυμαστοῦν ἀπείρους θαύμασιν.

Ιάσεων πλημμύρα ἡ σὴ λάρναξ σοφέ, καὶ νοσημάτων πέλει ταχύς φυγαδευτής. Διὸ ἀκέστορα ἔχει σε ἡ Προδρόμου, μονῆ καὶ Γορτυνία καύχημα καὶ προστάτην, Ἱερουργέ πανιερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ρῶδῃ φύσιν κόσμου τῷ τόκῳ σου Ἀγνή, ἐπαναφέρεις αὐθις εἰς ὃ ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Διὸ Παρθένον πρὸ τόκου καὶ ἐν τῷ τόκῳ, καὶ μετὰ τόκον πάντες, ὦ Κεχαριτωμένη, ὁμολογοῦμεν ἐμμελέστατα.

Ὡδὴ ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην.

Στενὴν καὶ τεθλιμμένην σὺ βαδίσας ὁδόν, ρεύμασι δακρῦν τὴν σάρκα ἐμάρανας, ἐν τῷ κρυπτῷ ταῦτα ποιούμενος. Ὅθεν ὁ Χριστὸς σὲ τοῖς θαύμασι δοξάζει.

Ταῖς σαῖς πρεσβείας Ἱεράρχα φρούρει ἡμᾶς ὅτι πλὴν σου ἄλλον ἀρωγὸν οὐ γινώσκομεν, ἐν Γορτυνίᾳ οἱ τιμῶντές σε· ἐλατῆρ γὰρ πέλεις ποικίλων νοσημάτων.

Ο ῤῆγν Ἐθεῦ φρικώδη, τριγμῷ δηλοῖς σῆς σοροῦ, καὶ τὰ ἀναρίθμητα στίφη τῆς ἀκρίδος ἀπήλα-

σας, και κατεξήρανας τον δάκτυλον, του τολμησαντός σου τη Κάρα προσεγγίσει. (1)

Υ΄γραν αυχμῶσαν σαῖς ευχαῖς ποιεις συ την γην, και την απειθοῦσαν σοι κῶμην ερημία παρεδωκας. Τους γαρ νεκρους οὔτοι κατέκαιον, εκ πολλης ανοιας και δεσιδαμονίας.

Θεοτοκίον.

Την σην βοήθειαν, Κόρη δίδου ημῖν, ἄλλην γαρ εκτός σου Παρθένον οὐκ εγνωμεν, μετα τον τόκον, ὦ Πανάσπιλε. Ὅθεν Σε τιμῶμεν Ἀγνή ως Θεοτόκον.

Ὡδη 5'. Τον προφήτην Ἰωνᾶν.

Θαυματόβρυτος πηγῆ. Ἀθανάσιε σοφέ, ἡ σὴ Κάρα ἀληθῶς ἀνεδειχθή τοῖς πιστοῖς, και καύχημα, των Γορτυνίων βοώντων πρόφθασον.

Ε΄χρισέ σε ὁ Θεός, μύρω θείῳ νοητῷ, ἀρχιποιούμενα ἡμῶν και τὸ σῶμά σου λαμπρῶς, ἐδόξατε, συν ευωδία νῦν σωζόμενον.

Γ΄να σαῖς ευχαῖς καγώ, εὔρω ἴλεων Χριστόν, τον Δεσπότην του παντός, ἐν ἡμέρα τη φρικτῆ, ἐξύφανα, τὰ της σῆς μνήμης ἐόρτια.

Θεοτοκίον.

Γ΄λεών μοι τον Υἱόν, Σοῦ ἀπέργασαι Ἀγνή, τον συνάναρχον Πατρί, και τῷ Πνεύματι δνπερ, κηρύττειμεν Θεόν ἀεί τε και ἄνθρωπον.

Κοντάκιον Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο΄δοξασθεις παρά Θεοῦ θαμασίως, δι' ευωδίας και θαυμάτων ποικίλων, ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρό-

(1) Ὁθωμανός τις ἐγγίσας ποτὲ ἐν Καρυταίνῃ τὴν Κάραν τοῦ Ἀγίου διὰ τοῦ λιγανοῦ, ἠσθάνθη ἐπὶ τινος ἡμέρας ἀπονάρκωσιν τοῦ δακτύλου.

νοῖς Ἀθανάσιε φάνηθι ταχύτατος και θερμός ἀντιλήπτωρ, των δεινῶν λυτρούμενος τους πιστῶς σε τιμῶντας, και τους τὰ λείψανα κατέχοντας τὰ σά, πρὸς μετανοίας ὁδὸν χειραγώγησον. Ὁ οἶκος.

Φῶτισόν μου τὴν φρένα, σθένυσόν μου τὴν χεῖρα, ὦ πνεῦμα ζωοποιόν και αὐτάγαθον, ὅπως ὑμνήσω ἀριπρεπῶς τον χθιζά τε και πρωῖζα ἐκ Κερκύρας ἀνατείλαντα φαεινὸν φωστῆρα της Ἐκκλησίας και λάτρην Χριστοῦ Ἀθινάσιον. Καταφρονήσας γαρ των γερῶν και χαμαιζήλων, ως δυνατὸν τὸ κατ' εἰκόνα ἀκηλίδωτον διετήρησεν, ἀγγελικῶς τον βίον διήνυσε, και τῷ διττῷ της ἀρχιερωσύνης τε και ἀσκήσεως χαρίσματι λαμπруνηθείς, ἐν οὐρανῷ τὴν ψυχὴν ἀνεβίβασε. Των δὲ νομιζόντων μύθους εἶναι τὴν ἀρετὴν και τὰ θαύματα δυσσεβῶν τὰ στόματα κατεφίμωσεν. Ὅθεν της μυριπνόου ἐμπιπλάμενοι ευωδίας, και τὴν πανίερὸν αὐτοῦ μνήμην τελοῦντες βῶμεν. Ὡ θεῖε Πάτερ, πρὸς μετανοίας ὁδὸν ἡμᾶς χειραγώγησον.

Συναξάριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ νέου, Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως, τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Πέφευγεν ἐχθροῦ τοῦ βροτοκτόνου βέλη
Ὁ εὐλογητὸς και μέγας Χριστοῦ λάτρης
Ἄλτο ἄημα φαεσφόρον νῦν γε Ἀθανασίῳ.

Ἀθανάσιος ὁ ἐν ἀγίοις, Ἀρχιεπίσκοπος Χριστιανουπόλεως, (Χριστιανούπολις ἐλέγετο ἢ νῦν Ἐπαρχία της Τριφυλίας, ἧς ἡ πρωτεύουσα ἦν ἐμώνυμος, και ἔκειτο εἰς τὸ νῦν χωρίον Χριστιάνους καλούμενον) γέννημα και θρέμμα της καλλιγόνου Κερκύρας ἦν, γεννηθείς περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος τὸ 1664

ἐκ γονέων εὐσεβῶν, καὶ ὁ Πατήρ του ἐκαλεῖτο Ἀνδρέας, ἡ δὲ Μήτηρ του Εὐφροσύνη. (α) Ὡς ἔχων ὁ Πατήρ αὐτοῦ, ἐπίσημόν τινα θέσιν παρὰ τῷ Ἐνετῷ κυβερνήτῃ τῶν Ἰονίων Νήσων, μετέκχησε πανοικί εἰς Καρύταιναν, συμπαρακολουθήσας τὸν τότε κυβερνήτην τῆς Πελοποννήσου νεοδιορισθέντα τὸ 1684. Ἡ Πελοπόννησος ἅπασα, ὡς καὶ αἱ Ἰόνιοι νῆσοι, ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐνετῶν. (β) Ἐκτὸς τοῦ ἁγίου ὁ Πατήρ αὐτοῦ εἶχε καὶ ἐτέρους τρεῖς ὧν ὁ μὲν εἰς νυμφευθεὶς ἀποκατέστη εἰς Χριστιανούπολιν, ὁ δὲ ἕτερος, Ἀντώνιος καλούμενος, ἔμεινε ἐν Καρυταίνῃ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν αὐταδέλφην τοῦ τότε διασήμου ἀρματοῦ Ἀθανασίου Κουλά, (Καπετὰν Θανάση κοινῶς ὀνομαζόμενου) ὁ δὲ τρίτος εἰς τὰ στρατιωτικὰ κλίσει ἔχων, κατετάχθη εἰς τὸ Ἄρμυράλιον Ἐνετικὸν τάγμα, τὸν δὲ Ἀναστάσιον (οὕτως ὠνόμαστο ὁ Ἅγιος πρότερον) πρὸς τὴν παιδείαν καὶ μάλιστα τὴν ἐσωτερικὴν ὀργῶντα, παρέδωκε παιδιόθεν εἰς παιδευτὰς ἐξόχους κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ παιδείαν (καὶ ἐπὶ τοιοῦτοις, ἀμφιλαφεῖ παιδεία καὶ ἀρετὴ κεκοσμημένοις ἀνδράσι, καυχᾶται ἡ Κέρκυρα). Ὁ δὲ πᾶς τυχὼν εἰς ἐξ ἐκείνων, οὗς ὁ Θεὸς προέγνω καὶ προώρισε καὶ ἐκάλεσε καὶ ἐδόξασεν, ἀπέδωκε μᾶλλον τῇ χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ, ἢ τῇ θύραθεν. Διὸ καὶ νέου ἔτι ὄντος, ἐπέλαμπεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ διάθεσις ἀμιχῆς τῶν παθῶν καὶ τῆς ματαιότητος, ἐγκράτεια ἀπαρδειγμάτιστος, προσευχὴ ἀένναος, ἐλευθεριότης καὶ μετάδοσις τοῦ πατρικοῦ πλοῦτου εἰς τοὺς πένητας, συνεχῆς μετᾶλληφις τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων, τακτικὴ φοιτησις ἐν ταῖς ἱεραῖς συνάξεσι, χριστιανικὴ καὶ φιλοπροσήγορος συμπεριφορὰ πρὸς πάντας τοὺς συναναστρεφόμενους, ταπεινῶσις ἐμβριθής, καὶ ἐν γένει, ἀποστροφὴ πρὸς πᾶσαν ματαιότητα. Προσεπάθει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἵνα προσθέτῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ νέαν τιὰ χριστιανικὴν ἀρετὴν καὶ προσπελάξῃ τῷ Θεῷ περισσότερον. Διὰ τοῦτο καὶ πολλάκις προσευχόμενος ἔλεγεν ἐνδομύχως τὸ Δαδτικὸν ἐκεῖνο «Γνώρισόν

(α) Ὡς διηγεῖτο ὁ ἐν μακακίᾳ τῇ λήξει Ἰωσήφ Ἀνδρούσης εἰς τινα τῶν εὐσεβῶν φίλων του.

(β) Οἱ Ἐνετοὶ κατεῖχον, ὅτε ἡ Κωνσταντινούπολις ἠλώθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὴν Ἐπτάνησον, τὴν Ναυπλίαν τὴν Μεθώνην, τὴν Κορώνην, τὴν Πύλον, Μονεμβασίαν, Ναυπακτον, Κρήτην καὶ τὴν Εὐβοίαν. Ἐν τῷ μεταξύ συνέθησάν τινες μεταβολαὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων ὡς πρὸς τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ 1651 μέχρι τοῦ 1718 ἡ Πελοπόννησος ἦν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐνετῶν, ὑποτάξαντος αὐτὴν τοῦ ἤρωος Μοροζίνη βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Καινζμάρκου. Ἐκτοτε δὲ (1718) ὑπετάχθη ὑπὸ τῶν Τούρκων.

»μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου». Ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν ὁ Πατήρ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, ὡς τοῦτο συμβαίνει τοῖς πλείστοις. Καύχημα καὶ χαρὰν νομίζουσιν οἱ γονεῖς, ἵνα βλέπωσιν υἱοὺς υἱῶν καὶ θυγατέρας θυγατέρων. Καὶ ὄντως καλὸν καὶ τῇ ὄψει ἡδονικὸν καὶ εὐάρεστον εἶναι τὸ νὰ βλέπῃ τις υἱοὺς, θυγατέρας ἐγγόνους, ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλω τῆς τραπέζης αὐτοῦ ἰδρυμένα, πλὴν ἡ παρθενία μέγα καὶ ὑψηλὸν καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ὁμότιμον. Διὸ καὶ ὀλίγοι οἱ ταύτην ἀσπαζόμενοι, καὶ πάνυ ὀλίγοι, οἱ δὲ ἀφ' αὐτῆς σωζόμενοι. «Πολλοὶ εἰσὶ κλητοὶ ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.» Ὁ Ἀθανάσιος λοιπὸν, ὑπογραμμὸν ἔχων τὸν Παῦλον καὶ τὴν λοιπὴν τῶν Πατέρων χορείαν, καὶ πρὸς ὑψηλότερον τελειότητος βαθμὸν σπεύδων, ἀπωθεῖ τὴν περὶ νυμφεύσεως τοῦ Πατρὸς πρότασιν, προφασίζόμενος ὅτε μὲν τὸ ἄσπαστον τοῦ καιροῦ, ὅτε δὲ τὰς διαφορὰς τοῦ βίου περιπνείας, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ ὠριμότερον. Ἄλλ' ὁ Πατήρ ἔμεινε ἀκαμπτος ἐπιμένων καὶ ἐπισπεύδων ἵνα πραγματοποιήσῃ τὸ μελετώμενον. Ὅθεν καὶ ἄκοντος αὐτοῦ τὸν ἡρραδώνισεν εἰς κόρην τιὰ, ἐπίσημου τινὸς πλουσίου ἐκ Πατρῶν, ἀναλόγου βεβαίως καὶ τῆς ἀξίας, καὶ τῆς οἰκογενείας. Ἐπιστάντος δὲ τοῦ καταλλήλου τῶν γάμων καιροῦ, ἔπεμψεν αὐτὸν ὁ Πατήρ πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς Ναύπλιον τὴν πρωτεύουσαν τότε τῆς Πελοποννήσου, ὅπως κατασκευάσῃ κατὰ τὸ εἰωθὸς τὰ νυμφικὰ ἐνδύματα ὅσον οἶόν τε πολυτελεῶς. Ἄλλ' ὁ Ἀθανάσιος, ἀφ' ἐνὸς μὲν πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὑπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἱεροῦ αἰσθήματος ὑποκαυόμενος, καὶ μεγίστην ἀποστροφὴν πρὸς τὰ κοσμικὰ αἰσθανόμενος, εὐρέθη μετὰ τὴν σφύρας καὶ ἄκμωνος, δηλ. εἰς θέσιν ἀμύχανον καὶ στενοχωρίαν ὑπέμετρον περὶ τοῦ πρακτέου. Καὶ δὴ τῆς ὀδοιπορίας ἀρξάμενος ἐν τῷ μέσῳ ποῦ τῆς ὁδοῦ, διατάξας τοὺς σὺν αὐτῷ ὑπηρέτας ὅπως προπορεύωνται, καὶ μικρὸν τῆς ὁδοῦ παρεκκλίνας ἔπεσε πρηγῆς εἰς τὰ γόνατα δεόμενος μετὰ δακρῶν καὶ καρδίας συντετριμμένης καὶ λέγων «Κύριε Ἰησοῦ Ἐπισημοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μου, ὁ νεφροῦς καὶ καρδίας ἐτάξων καὶ τὰ κρυπτά τῶν ἀνθρώπων σαφῶς ἐπιστάμενος, Σὺ οἶδας τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν θέλησίν μου. Οἶδας, Κύριε καρδιογνώστα, ὅτι ἐκ κοιτίας μητρὸς μου Σὲ ἐπόθησα καὶ ἠγάπησα. Καὶ νῦν ἡ ψυχὴ μου ἀσχάλλουσα καὶ ἀπαναινομένη τὸ βίαιον τοῦτο ἐγχείρημα, μετὰ κατανύξεως καὶ φόδου βοᾷ Σοι. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι. Κύριε ὁ Θεὸς μου μὴ ἐγκαταλίπῃς με, διότι ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου.»

Ταῦτα ἐνθέρμως εὐξάμενος ὁ Ἀθανάσιος, εἶχετο τῆς ὁδοῦ. Καί φθὰς εἰς Ναύπλιον ἔθετο εἰς πρᾶξιν τὴν κατασκευὴν τῶν ἐνδυμάτων, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πάλης τῶν λογισμῶν, καὶ τῆς ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας ἐκείνης, ἦν δεικνύει τις, ἔταν αἰσθάνηται ἀηδῖαν καὶ ἀποστροφὴν εἰς τι. Οὐδέποτε δὲ ἐπαύσατο τὸν Θεὸν παρακαλῶν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, πρὸς τὸ σέβας ἀπεριόριστον παιδιόθεν εἶχε, καὶ μετὰ φόβου καὶ τρόμου θείου, τὸ ὑπέραγνον καὶ μετὰ Θεὸν παντοδύναμον τοῦτο ὄνομα διὰ στόματος ἔφερε. Μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῶν ἐνδυμάτων, ἠτοιμάσθη νὰ ἐπανέλθῃ, ὅτε πλέον ἢ θλίψις καὶ στενοχωρία του ἐπεξετάθη. Μέλλων λοιπὸν τὴν ἐπιουσαν ἀναχωρησαί, ἐπιφαίνεται αὐτῷ καθ' ὕπνου ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ Προδρόμου, λέγουσα: «Σκευὸς ἐκκληγῆς καὶ ὑπηρέτην τοῦ Υἱοῦ μου, » βούλομαι σὲ γενέσθαι, ὦ Ἀθανάσιε, (α) πέμψον, οὖν, τοὺς δούλους μετὰ τῶν νυμφικῶν ἱματίων πρὸς τὸν σὸν γεννῆτορα, καὶ » ἡ κόρη ἐτέρω ἀνδρὶ συζευχθήτω. Σὺ δὲ πορεύου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπως λάβῃς ὅ,τι ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου ἠδύοχησε. » Ταῦτα ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ Ἰωάννου εἰποῦσα ἀφανεῖς ἐγένοντο. Ὁ δὲ ἐξυπνήσας καὶ ἔντρομος γενόμενος, διελογίζετο τίς ἡ ξένη αὕτη θεά; Παραυτίκα δὲ ἐλθὼν εἰς θεῖαν ἀλλοίωσιν, ἀνεβόησεν ἔνθους. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῆς σωτηρίας μου, ὁ ὑποδείξαι μοι εὐδοκήσας τὴν ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ἐξαγαγὼν με τῆς θλίψεως καὶ στενοχωρίας μου. Οὐχὶ τὸ ἐμὸν ἀλλὰ τὸ τοῦ Κυρίου μου γενέσθω θέλημα. — Ὅστις τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπηθεῖς, ἠξιώθη νὰ δοκιμάσῃ ταύτην ὑπερφυῆ καὶ ἀνερμήνευτον ἐμφάνειαν, ἐκείνος δύναται νὰ ἐννοήσῃ ἐν ποίῳ βαθμῷ πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ ψυχικῆς ἀγαλλιᾶσεως, εὐρίσκειτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ θεοσκεῖλος οὗτος ἄνθρωπος. — Γράψας οὖν πάραυτα ἐπιστολὴν καὶ διὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆν τῷ Πατρὶ ἐπιστείλας, ἔλεγε τάδε: «Πέμψον, ὦ » Πάτερ, τῇ μέχρι τοῦδε ἡμετέρα μνηστῇ, τὰ νυμφικὰ ἱμάτια καὶ » ταύτην συμδούλευσον, ἵνα ἕτερόν τινα ἐκλέξῃ ἐαυτῇ πρὸς συμ» βίωσιν, διότι ὁ Ἀναστάσιος ἀναχωρεῖ εἰς τόπον μακρυνόν, καὶ » οὐδέποτε αὐτὸν πλέον θὰ ἴδῃ.» Ταῦτα, γράψας, ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 350ν ἔτος ἄγων τότε τῆς ἡλικίας του. Σχετι-

(α) Ἐνταῦθα ἡ Θεοτόκος, προεφῆτευσε καὶ τὴν ἀρχιερατικὴν προσωνομίαν, μὴ καλέσασα αὐτὸν Ἀναστάσιον, ἀλλ' Ἀθανάσιον. Τοῦτ' αὐτὸ ἐφώνησεν ἡ Θεοτόκος, καὶ ἐπὶ Λέοντος τοῦ Μακέλλη, καλέσασα αὐτόν. «Λέων Βασιλεῦ,» ἐνῶ ἦτο εἰσέτι ἰδιώτης. Ἴδε ὑπόμνημα τῆς Ζωοδόχου πηγῆς, τῆ Παρασκευῆ τοῦ Πάσχα.

σθεις δὲ μετὰ τοῦ διοικούντος τότε τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Γαβριήλ, καὶ ἐκδηλώσας αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν του, ὅτι δηλ. ἐπλέγετο ὑπὸ τοῦ διακαοῦς πάθου, ἵνα ἀσπασθῇ τὴν μοναχικὴν ζωὴν, ἔπεισε τὸν Πατριάρχην νὰ τὸν χειροτονήσῃ Ἱεροδιάκονον, ὅστις δοκιμάσας καὶ ἰδὼν τὴν σύνεσιν τοῦ ἀνδρός, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τὴν ἐνάρετον καὶ ἀγίαν αὐτοῦ διαγωγὴν, χειροτονεῖ τοῦτον ἐν ταῖς Πατριαρχείαις, καὶ μετὰ τινα ἔτη προάγει τοῦτον καὶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πρεσβυτέρου. Κατὰ δὲ τὸ 1711, ὅτε ὁ διάσημος ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ Ἠλίας Μηνιατῆς ἦν ἱεροκλήρυξ εἰς Κέρκυραν, ὁ τότε Ἐνετὸς κυβερνήτης τῆς Πελοποννήσου Ἀγγελος Ἐμος, γινώσκων ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Μηνιατῆν, καὶ ὑπεραγαπῶν αὐτὸν διὰ τὰ ἔξοχα προτερήματά του, ἐπρότειναν αὐτὸν εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ὡς ὑποψήφιον τῆς τότε χηρευοῦς ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Χριστιανοπόλεως. Ἀλλ' ὁ Μηνιατῆς εἶτε κινούμενος ἀπὸ τὴν ἀρετὴν τῆς ταπεινοφροσύνης, εἶτε γινώσκων ὅτι, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον, ἠδύνατο ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦτο κάλλιον εἰς Κέρκυραν εὐρισκόμενος, δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν. Τοῦτου δὲ παραιτηθέντος, ὁ Πατριάρχης ἐχειροτόνησεν ὡς τοιοῦτον τὸν Ἀθανάσιον. Ἀναβὰς λοιπὸν ὁ Ἀθανάσιος τὸν μέγαν καὶ ὑψηλὸν τῆς ἀρχιερωσύνης βαθμὸν, συνησθάνθη οἶον καὶ ἡλίκον βάρος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐδέξατο ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ὅθεν φθὰς εἰς τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον ἐνέγραψε πρῶτον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὸ «Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἔπαθεν, ἡμῖν πολιμπάνων ὑπογραμμὸν, » ἵνα ἐπακολουθήσωμεν ταῖς ἔχνεσιν αὐτοῦ, ἔτι δὲ ὁ περιμῆν ὁ κα» λὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων.» Πρὸς δὲ τούτοις διὰ μνήμης ἔχων πάντοτε τὸ ὁ ποιήσας καὶ διδάξας, αὐτὸς μέγας κληθήσεται, προσέθηκεν ἀρετὰς ἐπὶ τῶν ἀρετῶν καὶ πόνους ἐπὶ τῶν πόνων. Καὶ δὴ, βλέπων, ὅτι οἱ Ἐνετοὶ τότε, πлагίως πως ἐπεβουλεύοντο τὴν θρησκείαν προσπαθοῦντες νὰ ἐκλατινίσωσι τοὺς ὑπηκόους των ὑποστηρίζοντες τὴν ἀμάθειαν, καὶ ἀπαγορεύοντες τὰ γράμματα, ὅπερ οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἄγριοι Τοῦρκοι ἔπραξαν, ἔστρεψε πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, εἰς τὴν κατὰ τόπους τῆς ἐπαρχίας του ἀνέγειρεν Σχολεῖων πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων. Καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων, ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανούς, ὅπως μένωσι σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν ἀγίαν ἡμῶν πίστιν, τὴν ὁποῖαν ἐστερέωσε τὸ αἷμα 12 ἑκατομμυρίων μαρτύρων, καὶ ἡ ὁποῖα κατενίκησε καὶ ἀντίστη εἰς τὰ τῶν διωγμῶν καὶ τῆς ἀθεΐας 18 αἰῶνων ἄγρια κύματα. Παρεκίει αὐτοὺς περιοδεύων ἵνα στέλλωσι τὰ τέκνα των εἰς τὰ Σχολεῖα, ὧν τὰ πλείεστα δι' ἰδίων δαπανῶν συνίστα, ὅπου ἡ κοινότης ἐκείνη ἦν

ἄπορος, ὅπως μανθάνοντα τὰ ἱερά γράμματα ὡς καὶ τὰ Ἑλληνικά, στηρίζονται εἰς τὴν πατρῴαν εὐσέθειαν. Δεύτερον δὲ διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ συνδρομῆς αὐτοῦ, ἀνεγέρθησαν πολλοὶ κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν του χριστιανικοὶ νοαί, ἐκ τῶν ὁποίων, εἰς εἶναι καὶ ὁ νῦν ἐτι σωζόμενος ἐν Τριφυλίᾳ παρὰ τῇ κώμῃ Χριστιάνους, ἔρημος καὶ ἐτοιμόρροπος, θαυμάσιος διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ πολυποίκιλον βυζαντινὸν σχέδιον, ἐκ πλίνθων ὀπτῶν (τούβλων) ὀκοδομημένος, καὶ ἕτερος ἐν Καρυταίνῃ ὁ νῦν σωζόμενος ἐπ'ὀνόματι τῆς Θεοτόκου σχέδιον τὸ αὐτὸ (α). Τρίτον ἐσκόρπιζεν, ἔδιδεν ἀφθονοπαρόχως τοῖς πένεσι πάνθ' ὅσα συνῆγεν ὡς δικαιοματά, ὑπανδρεῦον κόρας ἐνδεεῖς καὶ ὄρφανάς, τρέφων πεινῶντας, ποτίζων διψῶντας, ἐνδύων γυμνοὺς, παρηγορῶν τοὺς θλιδομένους, νουθετῶν τοὺς ἀτάκτους, ἐπιτιμῶν τοὺς ἀπειθεῖς, ἐπανάγων τοὺς πεπλανημένους, καὶ τοὺς σκληροκαρδίους καταμαλάσσων. Καὶ εἰς τοὺς μὲν τοὺς θρασεῖς καὶ αὐθάδεις ἦν μάλιστα καταπικηκτικὴ καὶ βαρεῖα, ἐλέγχουσα καὶ προσκαλοῦσα αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν, εἰς δὲ τοὺς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, καὶ μετανοοῦντας μειλίχως καὶ πρᾶος. Καὶ εἰς μὲν τοὺς ἠαρέτους, ὑπογραμμὸς καὶ τύπος ἀρετῆς, εἰς δὲ βαθύμους καὶ ἀμελεῖς πλῆκτρον διεγερτικὸν καὶ ὁδὸς μετανοίας. Οὐκ ἔξω δὲ τοῦ προκειμένου σκοποῦ, ἵνα εἰπομέν τινα καὶ περὶ τῆς τότε συμπεριφορᾶς καὶ διαίτης τοῦ Ἁγίου.

Ἡ δαίαιτα καὶ συμπεριφορὰ τοῦ φωστήρος τούτου ἐξωτερικῶς δὲ καὶ πραγματικῶς ἦν αὐτόχρομα ταπεινώσις καὶ ἄσκησις αὐστηρά, αἰτία δὲ ἦν ἡ ἐξῆς Ἐναντίρητον εἶναι, ὅτι οἱ Ἐνετοὶ καθ' ὃν καιρὸν ἦσαν κύριοι τῆς Πελοποννήσου ὡς καὶ πρότερον, εἶχον φθάσει εἰς μέγα πολυτελείας βαθμὸν καὶ Εὐρωπαϊκῆς συμπεριφορᾶς. Ὁ Ἅγιος λοιπὸν, ὡς ἔχων τὴν ὑψηλὴν τῆς ἀρχιερωσύνης θέσιν, εὐρίσκετο καὶ ἄκων εἰς ἄμεσον σχέσιν καὶ συναναστροφὴν μετὰ τῶν Ἐνετῶν ἡγεμόνων διοικητῶν καὶ ἄλλων ὑπαλλήλων. Ἐπ'ἀναγκῆς λοιπὸν ἦτο ἵνα δι' ἐξωτερικῆς τιнос μεγαλοπρεπέας, θαμβόνῃ τοὺς σαρδαναπάλους καὶ ὑποκρύπτει τὰς ἀρετὰς του συσχηματιζόμενος τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ἀτόμοις. Πλὴν ἡ ἀλήθεια εἶναι αὐτῇ, ἥτις ἐκ τῶν ὑστέρων ἐλαμψε, καὶ μέχρι τοῦδε διατόρως ἐλέγστο. Εἶχε μὲν κλίνην πολυτελεῖ κατὰ τὸ φαινόμονον, καὶ ἐνίοτε ἀδροδίατον τράπεζαν, ἄλλων ἐπισήμων ξενιζορένων, πλὴν ὑποκάτωθεν τῆς κλίνης εἶχε ψιαθὸν καὶ τριχίνην στρωμνὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας διενυχτέρευε προσευχόμενος

(1) Ὁ Ἅγιος εἶχε δύο Μητροπόλεις, τὴν μὲν ἐν Χριστιανουπόλει ἔνθα τὸν γεμῶνα διέμενε, τὴν δὲ ἐν Καρυταίνῃ.

γονυκλιτῶς καὶ τοῖς δάκρυσι τὴν στρωμνὴν βρέχων. Ἡ συνήθη τροφή του ἦτο, ἄρτος καὶ ὕδωρ εἰς ὅσων μετριωτάτην καὶ χόρτα ἄνευ ἐλαίου. (α) Ἡ ἐνδυμασία ἔξω μὲν σιρκιχὴ, ἔσωθεν δὲ κατασάρκιον τρίχινον. Ταῦτα μὲν ἐγὼ δὲν εἶδον, ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται ἄνθρωπος ἐν τρυφῇ καὶ πολυτελείᾳ ζήσας νὰ δοξασθῇ καὶ ζῶν διὰ θαυμάτων, καὶ μετὰ θάνατον, δι' εὐωδίας ἀρρήτου καὶ πλείστων ἄλλων θαυμάτων; Ὡστε ὅποιασδήποτε καὶ ὅποιασδήποτε ὀρετὰς ἐὰν φαντασθῇ τις ὅτι εἶχεν ὁ Ἅγιος, καὶ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὰς διηγηθῇ, ἔλαττον τῆς ἀληθείας ἔρει. Ἐκ τῶν ὑστέρων λοιπὸν δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ Ἀθανάσιος ἐφθασεν εἰς τὴν ἀγιότητα ἐκείνην, εἰς ἣν ἐφθασαν οἱ Βασίλειοι καὶ Χρισόστομοι ἢ καὶ αὐτοὶ τολμῶ εἰπεῖν οἱ Ἀπόστολοι. Ὅθεν καὶ ὁ Θεός, ἐδόξασεν αὐτὸν μερικῶς μὲν ζῶντα γενικῶς δὲ καὶ μετὰ θάνατον.

Πρὶν ἢ ἐπιχειρήσω λοιπὸν τὴν διήγησιν τινων θαυμασιῶν, ἄτινα ὁ Μεγαλοδύναμος Ἰησοῦς, δι' αὐτοῦ ἐποίησε, ζῶντος ἐτι τοῦ Ἁγίου, κρῖνω εὐλογον νὰ ἀναγράψω τὴν ἐξῆς ἰδέαν μου, ὅπως διασχεδάσω πᾶσαν δυσπιστίαν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, περὶ τῶν βῆθησομένων θαυμάτων. Πολλοὶ τῶν εὐσεβῶν, ἀκούοντες διαφόρους ἀδελφούς των διηγουμένους περὶ διαφόρων θαυμάτων, ἢ καὶ ἀναγινώσκοντες ἐν τοῖς μαρτυρολογίοις καὶ τοῖς βίοις τῶν Ἁγίων, τὰ διάφορα τεράστια τὰ ὑπὸ τῶν πάλαι ἁγίων καὶ διαφόρων ἀνδρῶν ἐνεργηθέντα ἐνδιάζουσι, καὶ ἀφίρουντι οὕτως εἰπεῖν, νὰ ἀναβαίνουσιν ἐν τῇ διανοίᾳ των πολλοὶ ἀμφιβολίας καὶ δυσπιστίας διαταγμοί, οἵτινες ἀνθιστάμενοι προτείνουσιν ἄρα γε ἀληθῆ ταῦτα; ἄρα γε οὕτως ἔχουσι; μήπως εἰσὶν ὑπερβολαὶ καὶ θεοβλαβεῖας ἀποτελέσματα; Ἴσως δὲ τις καὶ τῶν ἐμῶν ἀναγνωστῶν, ἀναγινώσκων τὰ ἐκτιθέμενα τὸ αὐτὸ πάθη πάθημα. Ἄλλ' ἀτρέμας ἐχέτω. Ὅταν γεγονός τι ὑπ' ἀνθρώπων ἐκτιθέμενον, καὶ ἐν τῇ πέπλῳ τῆς τοῦ χρόνου παλαιότητος περιτυλισσόμενον τύχη νὰ ἦναι καὶ ἀμάρτυρον, τότε ἔχουσι κάποιον λόγον οἱ διαταγμοί, ἀλλ' ὅταν ἐγὼ φέρω μάρτυρας ζῶντας ἤδη, καὶ ἰδίους ὁμμασιν ἰδόντας τινὰ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου τούτου, τότε θὰ μείνῃ ἄρα γε ἐλαχίστη ἀμφιβολία; οὐδαμῶς.

Φέρε λοιπὸν διηγησώμεθα πρῶτον, ὅσα ζῶν ἐπραξε, τὰ ὅποια διέσωσεν ἢ παράδοσις, εἶτα δὲ καὶ τὰ μετὰ θάνατον. Διεσώθη ἐκ παραδόσεως, ὅτε, ὁ Ἅγιος ἱερούργει καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο

(α) Τοῦτο, δύναται νὰ ἴδῃ τις ὅτι ἐπραττε καὶ ἡ Θεοφανώ, σύζυγος Λέοντος τοῦ σοφοῦ, ἥτις Βασίλισσα Αὐγούστου ἔσωθεν φαινομένη, ἔσωθεν ἦν ἀσκήτρια, (ἴδε ὑπόμνημα τῶν Ἁγίων Πάντων. (Πεντικιστάριον).

της ωραίας του Ιεροῦ πύλης, ἵνα ἐκφωνήσῃ, τὸ «Κύριε, Κύριε ἐπέφλεψον ἐξ οὐρανοῦ . . . οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν καὶ ὅπως οὖν ἐνάρτεται χριστιανὸν ἔδλεπον ἐμπροσθεν τοῦ στόματος αὐτοῦ φεγγόβλον καὶ λαμπρότατον ἄστρον. Ὅτε δὲ τις τῶν χριστιανῶν προσήλθε ποτέ, καὶ ἐκ μεγίστης πρὸς τὸν Ἅγιον εὐλαθείας τῷ ἀνεκόνεισε τὸ φαινόμενον. Σίγα, τέκνον, τῷ εἶπε, διότι ἀπατάσαι. Ἐναντάκλασις φωτός, ἕνεκα τῶν πολλῶν ἐν τῷ Ναφ φωτῶν, βλέπει, καὶ οὐχὶ τοιοῦτόν τι, ὅπερ λέγεις. Ἄφου δὲ ἐκεῖνος ἐπέμενε, τὸν ἐπετίμησε δριμύτατα, καὶ ἐπὶ ποιῆ ἀφορισμοῦ ἐνετείλατο, ἵνα οὐδὲν οὐδενὶ εἴπῃ ἐνόσω ζῆ.

Εἷς τι χωρίον Μπελτέκη καλούμενον, ὑπὸ δεισιδαιμονίας καὶ σατανικῆς προλήψεως κινούμενοι οἱ κάτοικοι, κατέκαιον τὰ νεκρὰ τῶν τεθνεώτων σώματα, ὀνομάζοντα αὐτὰ βρυκόλακας, οἷτινες ἔτρωγον δὴθεν τοὺς ζῶντας. Τοῦτο ὁ Ἅγιος πληροφορηθεὶς προσεκάλεσε τοὺς ἐπισημοτέρους κατοίκους τοῦ χωρίου εἰς Καρβύταιναν, καὶ ἀφου τοὺς ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ ἀποτρόπαιος αὕτη πράξις εἶναι ἀντιχριστιανική, εἶνε ἐκτὸς τῆς φαντασίας, καὶ ἐναντία τῶν Ἀποστολικῶν παραδόσεων καὶ κανόνων, καὶ ὅτι πρέπει νὰ παύσωιν, ἐνταυτῷ προσέθηκεν, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ὀπέλθα εἰς τὴν κώμην των, καὶ ἀφου λειτουργήσῃ θὰ ψάλλῃ εἰς διάφορὰ μέρη τοῦ χωρίου ἁγιασμούς· ὥστε καὶ ἐὰν ὑπάρχωσι πονηρὰ τινὰ πνεύματα θὰ ἀναχωρήσωσι. Μεταβάς δὲ ἐκεῖσε ὁ Ἅγιος, πάλιν συνεβούλευσε καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν τριαυτὴν συνήθειαν. Ἄλλ' εἰς μάτην. Διότι τὸ τοιοῦτον ἔγεινεν ἕξις, καὶ ἐκ τῆς ἕξεως δευτέρα φύσις. Τὸ δὲ χεῖριστον αὐθαδῶς ἀπεφάνθησαν ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιερέως, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἀφήσωσι τὴν τριαυτὴν συνήθειαν, φοβούμενοι μήπως οἱ νεκροὶ φάγωσι τοὺς ζῶντας. Πάραυτα λοιπὸν ὁ Ἅγιος ἀνεχώρησε, καὶ ἀναχωρῶν, εἶπε «καὶ τὸν κοινορτόν ἐκ τῶν ποδῶν μου τινάσω ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον, καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἔστω ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, ἐὰν μὴ μετανοήσωσι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ τὸ χωρίον ἔρημον ἄρδην ἐγένετο. Διότι ἀναπτυχθεῖσα ἡ ἀλληλοκτονία, ἕνεκα τῶν παθῶν καὶ τῆς ζωοκλοπῆς, ἣτις εἶναι τὸ μόνον ἄγχιστρον δι' οὗ ὁ Διάβολος ζωορεῖ τοὺς χωρικοὺς καὶ ποιμένας, ἐπέφερε τὴν παντελῆ ἐξόντωσιν, μᾶλλον δὲ ἡ ὀργὴ τοῦ Ἁγίου. Δείκνυται δὲ τὸ χωρίον νῦν ἔρημον εἰς ἀγροὺς καὶ ἀμπελῶνας μεταβεβλημένον,

Περιοδεύων ὁ Ἅγιος κατὰ τὸ θέρος τὴν ἐπαρχίαν του, ἐφθασεν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Ἐκεῖ εἰς ἕνα ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως ὑπάρχει μεγάλη τις λίμνη, ἣτις ἦτο πλήρης βατράχων. Μετὰ τὸν ἔσπερινόν ὁ Ἅγιος ἔμεινε νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ μεκὰ τοῦ Δια-

κόνου του, ὡς τοῦτο πολλάκις συνείθιζε κατὰ τὸ θέρος, ἵνα ἡρεμότερον καὶ ἐκτενέστερον προσεύχεται. Καθ' ὅλον τῆς νυκτὸς τὸ διάστημα οἱ βάτραχοι ἐκόαζον διὰ τῆς συνεϊθισμένης φωνῆς, καὶ ἕνεκα τῆς πληθύσεως θόρυβον οὐ μικρὸν ἐπροξένουν. Ὅθεν ὁ Ἅγιος μόλις καὶ μετὰ βίας ἤδυνήθη νὰ κλείσῃ ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ὅτε οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐν τέλει ἠρώτων τὸν Ἅγιον, πῶς διήλθε τὴν νύκτα εἰς τὸ βπαιθρον; ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Τί νὰ σὰς εἶπω, τέκνα μου· αὐτὰ τὰ βατράχια, ὅπου πλέουν νὰ βουβαθοῦν (καὶ τοῦτο εἶπε χαριεντιζόμενος) ἔκαμνον τόσον θόρυβον ἀπόψε, ὥστε μόλις μὲ ἀφησαν νὰ ὑπνώσω ὀλίγον. Μετὰ δὲ τὸν λόγον τοῦτον οἱ βάτραχοι ἔπαυσαν καὶ ἔμειναν ἄφωνοι. Ἀλλὰ τότε, οὐδεὶς τῶν περιεστώτων ἔδωκε προσοχὴν, καθότι οἱ βάτραχοι δὲν κοάζουν τόσον συχνὰ τὴν ἡμέραν, ὅσον τὴν νύκτα. Τὸ ἄξιον ὁμῶς θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως εἶναι, ὅτι οἱ βάτραχοι ἐκτοτε οὐδὲ ποσῶς, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐλάλησαν, ἀλλὰ νεκρικὴ σιγὴ ἐπὶ τῆς λίμνης ἐκράτει. Μεγίστην ἀπορίαν καὶ ἐκπλήξιν ἐνεπαίγησε τοῦτο καὶ εἰς τοὺς κατοίκους. Μετὰ δὲ δύο ἔτη, ὅτε ὁ Ἅγιος ἐπανήλθεν εἰς τὸν ἴδιον τόπον πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ αὐτοῦ καθήκοντος, τὸ ἐσπέρας οὐδεμίαν φωνὴν βατράχου ἤκουσεν. Ἐκ περιεργείας λοιπὸν ἠρώτησεν ἕνα τῶν ἱερέων ἐν μέσῳ τῆς ὀμηγύρεως μετὰ τὴν λειτουργίαν, τί ἔγεινε τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν βατράχων, ὅπερ ἤκούετο ἄλλοτε; Ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς «Δεσπότη μου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅπου εἶπατε, ὅτι νὰ βουδαθοῦν πλέον, διότι δὲν σὰς ἀφήκαν νὰ κοιμηθῆτε, οὐδέποτε πλέον ἤκούσθησαν. Τότε ὁ Ἅγιος ὑπομειδιῶν, εἶπε.» Καὶ μὲ ἤκουσαν τὰ εὐλογημένα; μόλις τὴν λέξιν ἐτελείωσε καί, ὦ τοῦ θαύματος! πάλιν ἤρχισαν νὰ κοάζουν, μέγαν ποιήσαντες θόρυβον.

Συνδιαλεγόμενός ποτε ἐν τῇ Μητροπόλει αὐτοῦ μετὰ τινων ἐν Χριστιανουπόλει προὔχόντων, περὶ διαφόρων σπουδαίων τῆς ἐπισκοπῆς ὑποθέσεων, καὶ ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸ κομβοσκοίνιον, ὅπερ συνείθιζε νὰ ἔχῃ ὡς ἱερὸν ἀντὶ κομβολογίου, διακόψας τὴν ὀμιλίαν, εἶπε. Μοὶ φαίνεται, κύριοι, ὅτι ταύτην τὴν στιγμὴν ἀπέθανε τις τῶν ἐν τέλει εἰς Παλαιὰς Πάτρας. (α) Οὗτοι δὲ περιεργίας χάριν πάραυτα πέμψαντες πεζόν, ὅστις ἀπελθὼν καὶ ἀκριδῶς ἐξετάσας, καὶ ἐπανελθὼν ἀνήγγειλεν αὐτοῖς, ὅτι τῷ ὄντι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ ὄραν ὁ ἄρχων ἀπέθανε. Ταῦτα καὶ πλεῖ-

(α) Λέγουσιν ὅτι ἦτο ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα εἶχεν ἀραδωνίσει ὡς προεφθέθη.

τέβαλε. Τότε ὁ διοικητὴς ἔντρομος ἐγερθεὶς καὶ πνευστιῶν καὶ ἀσθμαίνων τρέχει πρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ κρότος καὶ σεισμός τρομερός καὶ φρικώδης, λέγει, ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ χθές ἐκ τῆς Μονῆς μετακομισθὲν κιβώτιον, τί τοῦτο; ὁ δὲ Ἰγνάτιος (δ) ἐξυπνήσας ἐκ τοῦ ληθάργου «Σπεύσον, τῷ λέγει, ἵνα τὸ ἱερὸν τοῦ Ἁγίου Χριστιανοπούλεως λείψανον πέμψῃς ὀπίσω εἰς τὴν Μονὴν ἐξ ἧς ἐλήφθη. Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁ Ἐπίσκοπος παρήγγειλε τοῖς μοναχοῖς, τῆς παρὰ τῇ Δημητσάνῃ κειμένης Μονῆς τῶν Αἱμαλιῶν, οἵτινες ἐλθόντες μετὰ θυματῶν καὶ λαμπάδων, ἐκόμισαν τὸ τίμιον λείψανον ἐν ἑαυτοῦ Μονῇ, ὅπερ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τοῦ Προδρόμου Μονῆς μετηνέχθη ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Τούτων ἀπάντων αὐτόπτης ὦν καὶ ὁ ἀξιότιμος καὶ χριστιανικώτατος ἔμπορος ἐν Πειραιεῖ, ἔτι καὶ νῦν ζῶν Νικόλαος Κυδωνάκης, γραμματεὺς ὦν τότε τοῦ οἴκου, ἐπιτρόπου ἔκραζε λέγων. «Νῦν οἶδα ὅτι ἡ πίστις μου εἶναι θεόδοτος καὶ Χριστὸς Θεὸς μου». Ταῦτα ἤκουσα παρὰ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἰωάννου Κυριακοῦ ἑλληνοδιδασκάλου παρόντος ὄντος τότε, τοῦ ἐνενηκονταπενταετοῦς καὶ εὐλαβοῦς ἱερέως Ἰωάννου Σακελλαρίου, καὶ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς νῦν Ἀγαπίου Οἰκονόμου. Τοῦ μὲν πρώτου ἐκ Δημητσάνης καταγομένου, τῶν δὲ ἐτέρων δύο ἐκ Στεμνίτης τῆς Γορτυνίας.

Κατὰ δὲ τὸ 1825, ὅτε ὁ ἐπάρατος Ἰμβραῆμ περιερχόμενος τὴν Πελοπόννησον, παρέδιδε τὸ πᾶν εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸν σιδηρον, οἱ κάτοικοι τῆς Στεμνίτης, ὡς καὶ ἄλλων μερῶν προσέφυγον εἰς τὴν Μονήν, διὰ τὸ ἀσφαλὲς αὐτῆς καὶ ἀπόρητον. Μεταξὺ τῶν πολλῶν κατέφυγε καὶ ὁ προρρηθεὶς ἱερεὺς Ἰωάννης Σακελλάριος, ὅστις ἔπασχε δεινῶς ὑπὸ πυρετοῦ διαλείποντος (θέρμης). Ἀλλὰ τότε ἦτο πλέον ἀργά, διότι οἱ ἄλλοι προκαταλαμβάνοντες τὰς θέσεις, δὲν ἀφήκαν οὔτε σπιθαμὴν τόπου ἀκάλυπτον. Ἀποτανθεὶς δὲ πρὸς τοὺς Πατέρας ὁ Σακελλάριος εἶπε. Δὲν εἶνε Πατέρες, καὶ δι' ἐμὲ μικρά τις γωνία θέσεως, ἵνα ἐν αὐτῇ περιτυλιχθεὶς, δώσω μικρὰν ἀνάπαυσιν εἰς τὸ ἐκ τῆς ἀσθενείας ἡτονισμένον σῶμά μου; Οἱ Πατέρες ἂν καὶ εἶχον τὴν πλήρη διάθεσιν, ἀπήντησαν καὶ ἄκοντες, ὅτι ἐν καιρῷ σπάθης καὶ ἐπιδρομῆς, δὲν ὀρίζει τις οὔτε αὐτὸ τὸ κεφάλι του. Τότε ὁ ἱερεὺς δικαίως

(δ) Ἦτο τότε ὁ Ἰγνάτιος ὁ πρῶν Ἀρδαμερίων, ὅστις ἂν καὶ ἦτο ἐν γνώσει ἀπάντων τούτων, μολαταῦτα ἀγρὸν ἠγόρασε, ἄλλως τε ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ γραμματικῶς κάλλιστα συγκεκροτημένος. Αἰωνία του ἡ μνήμη!!!

ἀγανακτήσας διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ, εἶπε, θὰ διανυκτερεύσω ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Πάραυτα λοιπὸν διατάττει τὸν παρακολουθοῦντα υἱὸν του, ἵνα τοῦ στρώσην τῷ μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν τριχίνην στρωμνὴν του ἐν ταυτῷ δὲ ἀνάψῃ καὶ μικρὰν τινα πυρὰν πρὸς θέρμανσιν, διότι ἦτο χειμῶν. Μόλις λοιπὸν ὁ νοσῶν κατεκλίθη, ἤρχισεν ὁ πυρετὸς τὴν περιόδον του μετ' ἐπιτάσεως οὐκ ὀλίγης, ὥστε προχωρησάσης τῆς νυκτός, ἐβύθισεν αὐτὸν εἰς τὸν λήθαργον τῆς ἀναισθησίας καὶ τὰ παραλαλήματα. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἐξήλθε τῆς ὀφθαλμικῆς πύλης τοῦ ἁγίου βήματος εἰς ἀκεπὴς καὶ σεβάσμιος γέρον, παρεμφερῆς τῷ Ἁγίῳ, ὅστις μὲ ὕψος ἀπειλητικὸν καὶ ἔντονον, λέγει αὐτῷ «Τί παθῶν ἄνθρωπε, κατεζάλισας ἡμᾶς διὰ τῶν στεναγμῶν καὶ πενθηρῶν φωνῶν σου; ἐγέρθητε καὶ φύγε ἐντεῦθεν, λάβε καὶ τὴν καμπύλην ράβδον σου (μαγκούραν).

Πάραυτα ὁ εὐλαδὴς ἱερεὺς εὐρέθη ὄρθιος, οὐδένα βλέπων κρατῶν τὴν ράβδον εἰς τὰς χεῖράς του (ἦν ὡς ἐνθυμῆται καλῶς εἶχεν ἀφήσει, ὅτε κατεκλίθη εἰς ἐν τῶν στασιδίων τοῦ δεξιοῦ χοροῦ). Καὶ μῆτε ἴχνος ἀσθενείας ἐν ἑαυτῷ αἰσθανόμενος. Ταῦτα διηγούμενοι μοι τοῦ εὐλαβοῦς γέροντος, τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ κρουνηδὸν ἔρρευσαν ἕη δὲ εἰσεῖται.

Ὅντως ἐκπληκτικὸν εἶναι καὶ ὅπερ μέχρι σήμερον ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου λείψανου ἐνεργεῖται. Ὅσακις μέλλει νὰ συμβῇ θεομιγνία τις, μέλλουσα νὰ καταστρέψῃ τὰ κτήματα τῆς Μονῆς ἢ καὶ ὅλης τῆς ἐπαρχίας, ἢ λοιμός τις μέλλον νὰ ἐπιφέρῃ θραῦσιν μεγίστην εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἕνεκα τῆς δικαίας τοῦ ἀγανακτήσεως, ἢ ἐπιβουλὴν καὶ καταδρομὴν τινα γενικὴν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ περιέχουσα τὸ λείψανον λάρναξ ἐκπέμπει τριγμὸν τινα, ὅτε μὲν ἐλαφρόν, ὅτε σφοδρὸν ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς γενησομένης βλάβης, ὥστε καὶ πᾶς μὴ γινώσκων, ὅτι ἐν τῷ ἱερῷ βήματι κεῖται τὸ ἱερὸν λείψανον, ἐὰν τυχὸν ἀκούσῃ τὸν τοῦτον παρευθὺς καταλαμβάνεται ὑπὸ φρίκης καὶ τρόμου, καὶ εἰς αὐτὸν ἀνεξηγήτου.

Τοιοῦτον μέγαν καὶ φοβερόν ἦχον τριγμοῦ ἐξέφεραν, ὅτε κατὰ τὸ 1769 ἡ Μονὴ ἔμελλε νὰ πολιορκηθῇ ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν, ἦτις, μετὰ τῶν ἐκ διαφόρων μερῶν ἐν αὐτῇ συρρουσάντων, ὡς ἐκθαύματος ἐσώθη τοιοῦτον τριγμὸν ἐξέπεμψε, καὶ συχνάκις ἐξέμπεπε πρὸ ἐνός ἔτους, ὅτε ἔμελλε νὰ ἐγερθῇ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις. Τοιοῦτος τριγμὸς παρὰ τῶν Πατέρων ἠκούσθη πρὸ τῆς διαλύσεως

τῶν Μονῶν. Τοιοῦτος τριγμός ἠκούσθη τὸ 1849 ὅτε σφοδροτάτη πλημύρρα κατέστρεψε καιρίως τὰ κτήματα τῆς Μονῆς, καὶ πλεῖστοι ἄνθρωποι καὶ ζῶα κατεπνίγησαν. Τοιοῦτος τριγμός ἀκούεται, πλὴν ἐλαφρῶς ὁσάκις μέλλει τις τῶν πατέρων νὰ ἀποθάνῃ, ἢ ὁσάκις τυχὸν παραμελεῖται ἡ ἄψις τοῦ φωταγωγοῦ τοῦ Ἁγίου Ἄρτου κανδήλας.

Ἄξιον δὲ ἀκοῆς εἶναι καὶ τὸ πῶς τὸ ἱερὸν τοῦτο λείψανον μετηνέχθη εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀπὸ τὴν Χριστιανούπολιν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τοῦτο πάλιν εἶναι ἱστορία ὀλόκληρος, περιοριζόμεθα εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα. Ὁ ἐπίσημος τότε Ἀθανάσιος Κουλάς, σύγχρονος ὢν τῷ Ἁγίῳ καὶ συγγενής, Χριστιανὸς δὲ καὶ περὶ τὴν πίστιν σταθερός, ἐγίνωσκε τὰ κατὰ τὸν Ἅγιον, καὶ μάλιστα τὰ θαύματα. Ὁθεν, ἰσχύων τότε μεγάλως, ἐφρόντισε διὰ μέσου τινὸς εὐφυοῦς, καὶ μετέφερε τὸ ἱερὸν τοῦ Ἁγίου λείψανον ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως τῆς Χριστιανουπόλεως, ἔνθα ἦτο τεθαμμένον (α). Ἐκρινε δὲ εὐλογον νὰ τὸ ἀποστείλῃ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Προδρόμου, καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν, καὶ διότι ἴσως ἦν θέλησις θεῖα, ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ ἐρημώσῃ ἡ Χριστιανούπολις. Τὸ ἱερὸν τοῦτο λείψανον ἐκπέμπει τοιαύτην εὐωδίαν, ἣτις μὲ οὐδεμίαν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁσμῶν ἐστὶν ὁμοία. Καὶ ἐξ ὧν μὲν ἀνέγνων καὶ ἐξ ἄλλων ἤκουον περὶ τῆς εὐωδίας τῶν ἁγίων λειψάνων, διετήρουν τὴν πεποίθησίν μου στερεὰν καὶ ἀκλόνητον, αὐτόπτης ὅμως οὐδέποτε τοιοῦτου τινὸς ἐγενόμην. Ὅτε δὲ κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1870, τῆς μινιγγίτιδος ἐνσηψάσης ἐν τῇ Στεμνίτῃ, τῇ προτάσει τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ τῶν κατοίκων, μετηνέχθη παρὰ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς ἡ τιμία Κάρα καὶ ἡ λάρναξ μετὰ τοῦ διασωθέντος ἐπιλοίπου σώματος, τότε καὶ ἐγὼ εἶδον ὅ,τι οὐδέποτε εἶδον καὶ ὁσφράνθην. Μετὰ τὴν μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ὑποδοχὴν τοῦ τιμίου λειψάνου ὑπὸ τε τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, κατετέθη ἐν τῷ κεντρικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἔνθα ἐψάλλῃ ὁ ἑσπερινός, καὶ πάλιν ἀπεκομίσθη ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Ἴδου λοιπόν, εὐσεβεῖς ἀναγνώστα, ὅτι καὶ ἐν Γορτυνίᾳ κέκρυσται θησαυρὸς μέγας, ὡς οἱ θησαυροὶ καὶ στύλοι ἐκεῖνοι τῆς Κερκύρας, Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, ὅστις διὰ τῶν θαυμάτων

(α) Ὁ Καπετὰν Θανάσης μετέθε μετὰ τὴν ἐλπίδα, ἵνα φέρῃ τὰ ὀστά τοῦ Ἁγίου, ἀλλ' οἱ ἀνορξάντες τὸν τάφον εὗρον αὐτὸ σάσσωμον καὶ ἄρητον εὐωδίων πνέον. Ἡ ἀμέλεια ὅμως καὶ ἀπειρικεψία τινῶν Μοναχῶν ἔπειτα, ἔβλαψε τὸν πολύτιμον τοῦτον θησαυρὸν, καὶ ἡ ἀκροτηρίασαν, χάριν δὲθεν σεβασμοῦ, τὸ λείψανον οὐσιωδῶς.

ἀποδεικνύει κατὰ καιροὺς τί ἐστὶ Χριστιανικὴ πίστις. Προσκαλουμένη ἢ τοῦ Ἁγίου τοῦτου Κάρα εἰς περιστάσεις καταστραπτικὰς, οἶον δεινὰς ἀσθενείας, λοιμικὰς νόσους, εἰς ἀνομβρίας, εἰς ἐμφάνισιν τοῦ φθοροποιοῦ σμήνους ἀκρίδων καὶ εἰς ἄλλα παρόμοια, τάχιστα ἐπιφέρει τὸ ποθούμενον αἴτημα καὶ ἀποτέλεσμα, ὅπου μετὰ πίστεως τὸ ὄνομά του ἐπικαλεῖται, πάραυτα ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου τοὺς ἐπικαλουμένους λυτρουται, καὶ ἐπιλείψει με διηγούμενον ὁ χρόνος, ἐὰν θελήσω νὰ δηλώσω τὰς κατὰ τόπους μίαν πρὸς μίαν πολυειδεῖς αὐτοῦ θαυματουργίας.

Ἄλλ' ὦ θεοδόξαστε Ἱεράρχα, τρισέβαστε τοῦ Χριστοῦ λάτρα καὶ τῆς ἀθανασίας ἐπόνυμε Ἀθανάσιε, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Κύριον, διαφύλαττε τὴν πόλιν ἢ τὴν Μονὴν ταύτην καὶ τοὺς τὴν ἱεράν σου μνήμην ἐπιτελοῦντας πιστοὺς ἀπὸ τῶν πανολεθρίων νόσων καὶ πάσης ἄλλης θλίψεως καὶ ἀνάγκης. Στήριξον ἡμᾶς οὐρανόθεν διὰ τῶν ἁγίων σου πρεσβειῶν εἰς τὴν Παναγίαν καὶ ἀμώμητον τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν πίστιν, ἣν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐδόξασας, καὶ δι' αὐτῆς ἐδοξάσθης, Ἀπέλαυσε καὶ ἀποσώθει τὸν κατὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν λυσσῶντα νοητὸν ἐχθρόν. Καὶ τὸν ὑπεράγαθον ἡμῶν Δεσπότην Ἰησοῦν Χριστὸν πρέσβευε, ἵνα τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν ἀνάψῃ καὶ τὴν καλὴν ὁμολογίαν, ὅτι «Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἀμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν εἰμι ἐγὼ πρῶτος» εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ριζώσῃ καὶ ταύτην ἐν τῇ ὑστάτῃ πνοῇ ἡμῶν τὸ στόμα ἡμῶν ψιθυρίσῃ.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου σου πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδας.

Ο χαυμενίαις καὶ δεήσεσι πυκναῖς, καὶ τῇ ἐγγρατεία τὸν βῶν τῶν παθῶν, χειρωσάμενος, πνευματικὴν εὐωχίαν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ σήμερον παρατίθεται, καὶ βεῶν ἐπέειγαι. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς Ἀθανάσιου.

Νικήσας νίκην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἦνπερ κατενίκησαν Προφῆται καὶ Μάρτυρες, καὶ ὁ κλεινὸς τῶν Ἀποστόλων θίασος, Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους

ἐξέπληξας. Ἡμᾶς οὖν σῶζε αἰεὶ τοῦ λαοφθόρου
λοιμοῦ.

Γερατεύσας νεύσει θεϊκῆ, τοῦ Εὐαγγελίου δια-
πρύσιος κήρυξ Σὺ γέγονας. Καὶ τοῦ Χριστοῦ τοῖς
ἴχνεσιν ἐπόμενος, ὑπογραμμὸς ἀρετῆς ἀναδέδειξαι,
καὶ εὐλογεῖς τὸν Θεὸν ἐν οὐρανοῖς κατοικῶν.

Επὶ τὴν θείαν ἠρθῆς σκοπιάν, ἀρχιερωσύνης κα-
θαρότητι νοῦ Ἀθανάσιε, καὶ τὸν σταυρὸν σου
ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τῷ κόσμῳ ἐνεκρώθῃς ἰσάγ-
γελε, καὶ ἀπεδείχθῃς τρανῶς τῶν πενομένων τροφεύς.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένον πάθεσι δεινοῖς καὶ τῶν ἀκαθάρ-
των λογισμῶν τοῖς βελέμοις βεβλημένον μὲ
ἐχειρον, ὦ Θεοῦ Λόγου ὑπέραγνον σκῆνωμα, Μα-
ρία Θεοτόκε Μητράνανδρε, ἡ τέξασα τὸν Θεὸν ὄχι κα-
τροπῆς καὶ φυρμού.

ᾠδὴ ἡ'. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Ραθάμιγγες κόνεως ἐκ λάρνακος τῆς σῆς, ἐκβλύ-
ζουσιν Ἄγιε, καὶ πάντας τοὺς πιστοὺς λυ-
τροῦντα κινδύνων, τελοῦντας πιστῶς καὶ ἀνευφη-
μοῦντας τὴν γεραράν σου μνήμην.

Οὐράνιοι Ἄγγελοι καὶ πᾶσα σεπτὴ Ἱεραρχῶν
ὁμήγυρις, κρητοῦσι τεὸς σοὺς πανσέπτους ἀγῶ-
νας, καὶ ἔχουσι νῦν σύσκηρόν σε Πάτερ εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Φαἰδρύνεται σήμερον ἐνδόξως καὶ τερπνῶς ἡ Γορ-
τυνία ἅπασα. Σκιρτᾷ δὲ εὐαγῶς τιμία Προδρό-
μου καὶ ὁσία μονή, θησαυρὸν εὐροῦσα τὰ λείψανά
σου Πάτερ.

Αγνεῖαν ἐξήσκησας νηστεῖαν προσευχὴν ἐκ βρέ-
φους, ὦ Ἄγιε πενήτων καὶ γυμνῶν τροφεύς
καὶ προστάτης, διόρθωσις ἀκριβοῦς, τῶν ἀμαρτανόν-
των σὺ ἀνεδείχθῃς Πάτερ.

Θεοτοκίον.

Οτόκος σου ἔθλασε πανύμνητε Ἀγνή, τὴν κε-
φαλὴν τοῦ δράκοντος. Κρημίσσας γὰρ δολερῶς
τὴν Εὐάν ἀπάτη, συνέσυρεν ἅπαν τὸ γένος τῶν
ἀνθρώπων, εἰς τὴν παρανομίαν.

ᾠδὴ Θ'. Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην.

Νῦν οὖν Γορτύνιοι πάντες, δεῦτε ἀηροίσθητε πόθῳ,
καὶ περιπτύξασθε θερμῶς, τὴν πανσέβαστον
Κάραν, καὶ ἐμφορήθητε ὀσμῆς εὐώδους καὶ θείας ἐκ
τῆς λάρνακος ἀνυμνοῦντες καὶ βοῶντες, σῶσον πάν-
τας ἱεράρχα σαῖς εὐχαῖς.

Τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, ἐπιτελοῦμεν ἐνθέως,
ὦδαῖς καὶ ὕμνοις ἱεροῖς, Ἀθανάσιε Πάτερ θαυ-
ματουργὸς γὰρ ἀληθῶς, ἡμῖν ὀσημέραι ἀναδείκυσαι,
καὶ τὴν θείαν σου Κάραν, ἐγκατέλιπες ἡμῖν ὡς
θησαυρόν.

Ηνίκα μέλλει ὁ Κτίστης, τὰ ἔθνη ἅπαντα κρίναι,
τότε παράστηθι γοργῶς, καὶ λιπάρησον Πάτερ,
ἵνα ὁ δύστηνος ῥυσθῶ, τῆς γεένης ἐκείνης καὶ τοῦ
σκώληκος, καὶ τὸ πλῆθος παρίδη, τῶν ἐμῶν πταισμά-
των ὁ Κριτής.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα, τῆς ἀρετῆς ἤρω Πάτερ
ὡς γὰρ ποιμὴν ἀληθινός, καὶ τυφλῶν ποδηγέ-
της ὑπερετίθῃς σὴν ψυχὴν, καὶ τοῖς πᾶσι πάντα
γέγονας οὐράνιε, ἵνα πάντας κερδήσῃς, καὶ προσάξῃς
τὸν σὸν ποιμίον Χριστῷ.

Θεοτοκίον.

Σῶσον ἡμᾶς Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ Θεοτόκον ἀληθῶς, καὶ Παρθένον πρὸ τόκου, καὶ μετὰ τίκτον ἀψευδῶς καὶ ἐν τόκῳ σὲ ἀνακηρύττοντας. Προσκυνοῦμεν οὖν Μητέρα, καὶ λατρεύομεν τὸν τόκον σου Ἀγνή.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθομεν.

Αθανασίου σήμερον, τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχου, καὶ Χριστιανουπόλεως, ὑπερκάλου ποιμένος, καὶ Γορτυνίων προστάτου, χαρμονικῶς ἐκτελοῦντες μνήμην τὴν παναοίδιμον, ἀπαντλοῦμεν ἀφθόνως ἐκ τῆς σοροῦ, δαψιλῆ χάρισματα καὶ ἰάσεις· καὶ πρὸς Θεὸν κεκτῆμεθα ἀκαταίσχυντον πρέσβυν.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰσθῶμεν Στιχ. ἕξ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια τέσσαρα.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς καλλιγόνου τοῦ θρέμμα Κερκύρας μέλψωμεν, καὶ τὴν τῆς Γορτυνίας ἀρωγὸν καὶ προστάτην, καὶ θεῖον Ἱεράρχην θαυματουργὸν τῆς Χριστιανουπόλεως. Αὐτῷ βοήσωμεν πάντες εἰλικρινῶς, χαίροις Πάτερ ἀγιώτατε.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, περικυκλώσωμεν, τὴν θήκην τῶν λειψάνων, ἵνα ἐμφορηθῶμεν, καὶ ἀπλήτου θείας ὁσμῆς, καὶ τερπνῶς ἐκβοήσωμεν, τοὺς ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων πολλαπλῶν, τρυχομένους Πάτερ πρόφθασον.

Οὔτε λαμπρότης χρυσοῦ, οὔτε γονέων στοργή, κατίσχυσαν σαλεῦσαι, τὸν στερέμνιον Πάτερ, πύργον τῆς ψυχῆς σου, ἀλλ' ἀτρεκῶς τῷ Χριστῷ

ἠκολούθησας καὶ ἐκμαγεῖον τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς ἀνεδείχθης ἱερώτατε.

Τέρπου ἀγάλλου καὶ σκίρτα, μονῆ Προδρόμου λαμπρῶς, κατέχουσα ἐν κόλποις χρῆμα μέγα καὶ θεῖον, Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην τὸν θαυμαστόν, καὶ σεπτὸν Ἀθανάσιον, τῶν Γορτυνίων προπύργιον ἀρραγές, καὶ φρουρὸν ἀκαταμάχητον.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Ως σμυρναλῆς φιάλη, καὶ πολυτίμητος νάρδος, προτίθεται νῦν ἡ πάντιμος Κάρα σου Ἀθανάσιε, τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσι, ρεῖθρα ἰάσεων πελαγίζουσα. Τὸ γὰρ τρισάκτινον φῶς, τῆς ὑπερφώτου Τριάδος λατρεύσασα, φαιδράς καὶ αἰγλήσασα ἀστράπτει τὰς μαρμαρυγὰς. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον μεταρσιούμενοι τῷ πνεύματι, ἐν κατανώξει καρδίας βοῶμεν. Ἀναψὸν ἡμῖν, τὸ πῦρ Χριστέ τῆς σῆς ἀγάπης, ταῖς λιταῖς τοῦ θεράποντός Σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ρίζωσον τὸν φόβον τῶν ἐντολῶν Σου. Ἐνίσχυσον δέ, ὅπως κατ' ἔτος τελῶμεν, τὴν παναγίαν τοῦ Ἱεράρχου σου κοίμησιν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Ἁγίου Ἰσίδωρου Γ' καὶ Γ' εἰ δόξει τῷ περισσῶτι, Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει, εἰς Ἱεράρχην Π' Νοεμβρίου. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

ψαλλόμενα εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς τιμίας Κάρρας, εἰς παράλλησιν, καὶ εἰς τοὺς ἀγιασμούς.

Χριστιανουπόλεως τὸν καλόν, καὶ σεπτὸν ποιμένα, Ἀθανάσιον τὸν κλεινόν, τιμῆσωμεν πάν-

τες, ὡς μέγαν Θεοῦ φίλον, καὶ Γορτυνίων σθένος ἀκαταμάχητον.

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργόν, καὶ τὸν ἐν κινδύνοις, ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν θεῖον ποιμένα, καὶ λειτουργόν Κυρίου, Ἀθανάσιον τὸν νέον πάντες τιμήσωμεν.

Εῴχοντες τὴν Κάραν σου τὴν σεπτὴν, Ἀθανάσιε Πάτερ, ὡς προπύργιον ὀχυρὸν προσφεύγομεν ταύτῃ, ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις, καὶ λοιμικῆς τῆς νόσου ἀπολυτρούμεθα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ, ὅτε τὸ Πάσχα γίνεται πρωϊμώτατον, συμβαίνει παύεσθαι μὲν τὸ Πεντηκοστάρτιον κατὰ τὴν ιζ'. τοῦ παρόντος Μαΐου μηνός, ἀρχεσθαι δὲ ἀπὸ τῆς ιη'. αὐτοῦ τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν ἧ, μετὰ τῶν ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Προσόμοια τοῦ καθ' ἡμέραν Ἁγίου, ἀπαιτοῦνται Θεοτοκία ἢ Σταυροθεοτοκία, ὅμοια ἐκείνοις, διὰ τούτο ἐτέθησαν ἐκ τῶν χειρογράφων, ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος μηνός, τοιαῦτα Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία ὡσαύτως καὶ ἕτερα, μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. ᾠδῆς· ἵνα ἔχη ἕκαστος τὰ πάντα, ἐκ τοῦ προχείρου ὅταν ἡ χρεια ἀπαιτήσῃ αὐτά.